

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Ad Vnum Corpus Redactus

Philosophiæ R. P. Francisci De Oviedo Madritani Societatis Iesv Sacræ
Theologiæ Professoris Tomus II

**Oviedo, Francisco de
Lvgdvni, M.DC.LI.**

II. Alia de Anima in statu separationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95526](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95526)

animitudine anima absque ulla opibus. Postea verò subdit: in diem perditionis servatur malus, & ad diem furoris ducitur. Hunc discursum eleganter sequitur D. Chryl. 4. de provident. & illo vsum fuisse D. Petrum ad probandam immortalitatem animæ testatur Clem. Alex. 3. Recognitionum.

8 Confirmatur, & declaratur eadem ratio: Si animus hominis iusti non esset fructurus vlllo premio post vitam, sed instar bruti esset periturus, religiosiores homines miserabiliores essent, cum frustra flagellis, atque ieiuniis se in hac vita affligerent, frustra se à mundi huius voluptatibus continerent, & bene impij apud Isaiam dixissent: Comedamus, & bibamus cras enim moriemur, & rectè intulissent Exiguum cum tædio est tempus vite nostræ, & non est refrigerium in fine hominis, & non est qui agnitus sit reuersus ab infernis, quia ex nihilo nati sumus, & post evimus tanquam non fuerimus: venite ergo fruamur bonis, quæ sunt, vino pretioso, & unguento nos impleamus, coronemus nos rosis antequam marcescant, nullum sit pratum, quod non pertranscat luxuria nostras, nemo nostrum expers sit luxurie nostræ, quoniam hæc est pars nostra, & hæc est fors.

9 Nunc rationi aliæ adiungitur desumptæ ex spiritualitate animæ, ex cognitione rerum æternarum ex appetitu ad illas, ex creatione eiusdem, per quæ extra causas ponitur independens ab omni creatura, ac proinde à nulla corrûpi.

10 Contra hanc veritatem adducit solent aliqua testimonia Scripturæ, quibus videtur significari animam hominis esse mortalem, sed hæc non de anima, sed de toto composito, scilicet de homine intelligenda sunt. Sic illud Ecclesiast. 3. Vnus est interitus hominum, & iumentorum, &c. Aliud testimonium 6. Synodi act. 11. in Epistola Sophronij. ubi dicitur intellectus non per naturam, sed per gratiam Dei esse incorruptibilis; explicandum est de gratia creationis, & particula negatiua non per naturam, hoc est, non ita per naturam illis competere durationem, ut non possit Deus illam destruere, quod si non faciat creationis gratiæ tribuendum est. Argumenta, quæ à ratione petuntur adeo sunt facilia soluta ut necesse non sit illa referre.

PUNCTUM II.

Alia de Anima in statu separationis.

1 Definitum est in Concilio Lateranensi citato animum rationalem esse formam corporis, ex quo infero ex se ordinari ad materiâ informandam, & totum constituendum quod cum conveniat illi ex natura sua, cum natura sua sit forma ut definit Concilium, in omni statu illi convenit. Ex quo infero secundo in statu separationis habere innatam inclinationem, & appetitum ad informandum materiam, & ad illius vnionem.

2 Nihilominus assero animum iam separatum à materiâ in secundo instanti separationis, & reliquo tempore nullam pati violentiam, quia non quotiescumque aliqua entitas non assequitur id, ad quod habet appetitum, est violentia. Ratio huius conclusionis est quia anima separata non est in actu primo in secundo instanti separationis, neque est neque fuit in præcedenti in actu primo ad informandam materiam, & terminandam vnionem cum illa: ergo nulla fit illi violentia; quia causæ non existent in actu primo ad effectum saltem in instanti præcedenti per negationem illius nulla fit violentia.

3 In primo autem instanti separationis existimo violentiam fieri animo rationali, quia cum expellitur à materiâ, est cum resistentia eiusdem animæ, quæ præcessit in instanti præcedenti expulsionem, sicut resistentia caloris respectu frigoris illum expellens: deinde est cum expulsionis dispositionem, quas exigerat animus rationalis & introductione aliarum contra eiusdem existentiam, quæ omnia sunt cum resistentia formarum impossibilium, & earundem violentia; ex quo infero esse connaturale animo iam separato durare in illo separationis statu esse, tamen violentum constitui in illo.

4 Obiicies: Animus rationalis habet perfectiorem modum essendi, & perfectiorem modum operandi in statu separationis, quam vnionis: ergo non habet appetitum ad vnionem. Antecedens probatur: in statu separationis est & operatur independentem à materiâ, in statu vero vnionis dependentem ab illa. Nego primam partem antecedentis, & confirmationem illius, quia anima adhuc quando est unita materiæ habet suam entitatem, & existentiam independentem ab illa. Secundam partem illius, vide-

licet habere in statu separationis perfectiores operationes, concedo, & nego consequentiam: quia appetitus innatus non semper inclinatur ad statum in quo perfectiores operationes sunt, sed in statum ad quem entitas natura sua ordinatur siue in illo perfectiores, siue imperfectiores operationes exerceat.

Animum rationalem secum ferre potentias omnes certum est in nostra opinione, quæ illas ab anima non distinguit, licet dicendum non sit animum separatum habere potentiam videndi, quia licet hæc non distinguatur ab anima, cum tamen hæc non habeat alia principia, neque deorganizationem requisitam ad videndum dicatur non posse videre, & consequenter non habere potentiam videndi, hoc est omnia requisita ad visionem.

Animum rationalem posse intelligere, & amare in statu separationis certum est: dubium an secum ferat species impressas, quas habuit in hac vita: affirmatiua pars est communis, & rationi consona, quia anima rationalis recordatur earum rerum, quas in hac vita egie, & cognovit, adhuc dum est separata ut constat ex historis, & scripturis etiam sacris, in parabola enim epulonis inducitur agens de rebus, quas in hac vita egie, & plurima testimonia ad hanc rem inveniuntur in lib. Sapient.

Dices recordari per species à Deo infusas. Contrâ, quia sine fundamento dicitur Deum damnatis infundere species, deinde cum possumus sine nova specierum infusione deludere animas separatas recordari obiectorum, quæ in hac vita nouerunt, ad quid sine fundamento illam debemus confingere.

Obiicies: animus rationalis in statu separationis habet cognitiones perfectiores, quàm in instanti vnionis: ergo per diuersas species. Respondeo animum separatum in statu separationis habere aliquas operationes perfectiores, posse tamen alias habere similes his, quas habuit in statu vnionis per easdem species. Adde admissio antecedentis absque vlla distinctione posse consequentiam negatiuam: quia animus separatus potest eisdem speciebus perfectiores cognitiones elicere, quæ eisdem idem animus vnitus elicere.

Dicendum est etiam animum rationalem in statu separationis habere species intuitivas substantiarum, & accidentium aliorum, licet non omnium. Hæc conclusio probatur, quia animus separatus est cognoscitivus harum entitatum: ergo æquum est ut Deus tribuat illi principia necessaria ad aliqua illorum cognoscenda, vel immediatè producta à Deo, vel ab ipsis obiectis, simul cum anima: quomodo autem hæc species tribuantur, disputatur in materia de Angelis, eodè enim modo quo species producentur in Angelo dicendum est produci in anima separata.

Si inquiras quomodo obiectorum animus separatus rationalis habeat species, respondeo: quod si illas ab obiectis percipiat, habiturus species illorum obiectorum, quibus fuerit approximatus: si autem à Deo producantur non potest id certa regula definiri.

Potest animus rationalis separatus à corpore discurre, & vnus inferre ex alio, & colligere ex his quæ intuitu videt alia, quorum non habet species intuitivas, in quo nulla est repugnantia.

In Beatis non manent habitus fidei & spei, quia illorum loco succedunt lumen gloriæ & possessio seu cæntio Dei, de quo in materia de visione. Manent habitus reliquorum virtutum infusarum, quæ charitatem comitantur, & acquisitarum, quibus illorum animi maximopere ornantur: in his tamen pereunt errorum, & vitiorum habitus, quia impossibiles sunt cum visione beatifica: in damnatis pereunt vitiorum habitus, digni sunt qui priuentur. Virtus locomotiva manet in animo separato, quia cum illo est identificata, imò etiam si distingueretur eam secum ferret: esset enim spiritualis ut pote productiva præsentis spiritualis animæ, quam potentiam potest animus exercere in se ipsa. An verò possit alia corpora mouere localiter operatione efficaci definiri non potest, probabilius apparet pars affirmatiua à paritate Angeli potentis hæc materialia corpora mouere.

Obiicies contra id, quod diximus animum separatum posse discurre, & recordari obiectorum, quæ in hac vita agnoscit per species, quas secum fert testimonium Apostoli 1. Corinth. 13. dicens scientiam nostram destrui in patria. Respondeo Apostolum dicere scientiam nostram destrui ex parte, quia id, quod in hac vita per ænigmata, in alia facie ad faciem cognoscemus, quod non est destrui in patria species omnes, quas habuimus in via.